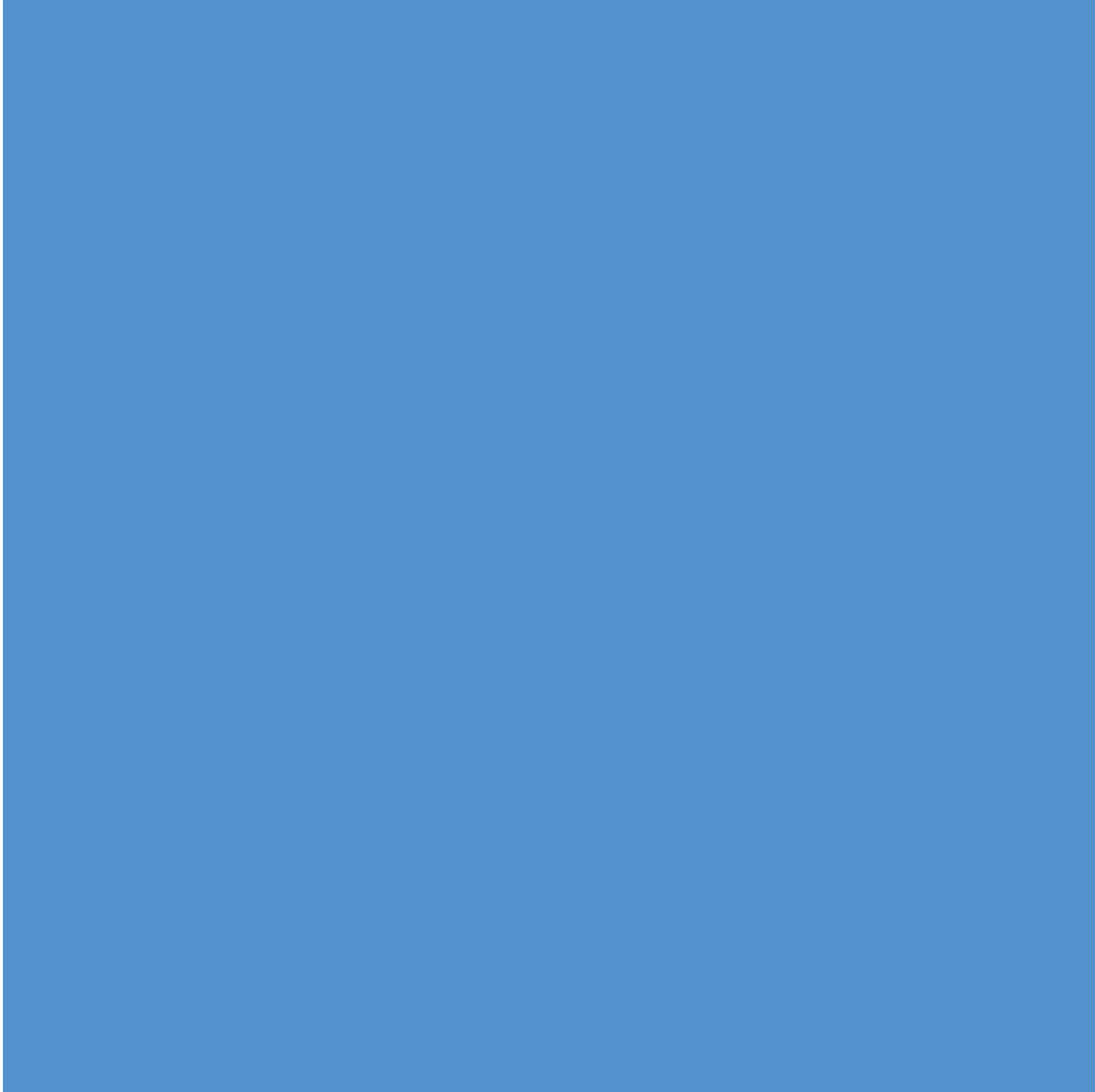

יקירי העיר תל-אביב-יפו

תשפ"א | 2021

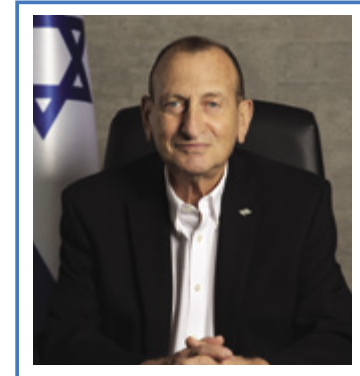
צילום: גיא יחיאלי

יקירות ויקירי העיר,

"עיר שכזו אחיי ורעיי לא ראיתם אפילו בחלום. מהלכים אתם ברחובותיה ואין אתם יודעים על מה להשתומם תחילה ועל מה להשתומם בסוף".

את תיאור ההתפעלות הזה ניסח הסופר העטור והנודע ש"י עגנון בתל-אביב של שנות ה-30.

אבל גם בחלוף 90 שנה, תחושת ההתפעלות של מבקרים רבים בתל-אביב-יפו נותרה זהה לחלוטין. והיא באמת מעוררת התפעלות, העיר שלנו. אבל אנחנו, תושביה, יודעים, מה באמת מחולל את הפלא שהופך אותה למה שהיא - האנשים שחיים בה. הם אלה שהופכים אותה לעיר הפתוחה, החופשית והדמוקרטית שהיא, למרכז התרבות והאמנות של ישראל, למגדלור הערכי, החינוכי, היצירתי והיזמי שהיא מייצגת.

בכל שנה ביום העצמאות, אנחנו נאספים כאן יחד, כדי להכתיר את הנבחרת החדשה של יקירי תל-אביב-יפו ויקירותיה ולומר להם תודה. אנחנו עושים זאת במשכן האופרה הישראלית ע"ש שלמה להט (צי"ץ), שבהיותו ראש העירייה, לפני 45 שנים, הגה את המפעל הנהדר הזה. אנחנו עושים זאת דווקא ביום העצמאות, משום שאין מועד טוב ממנו כדי להסתכל על ההישגים שלנו, ולא פחות מזה - לסמן את העתיד שאנחנו רוצים לבנות.

גם השנה, הרשימה המפוארת של יקירי העיר ויקירותיה מציגה - בגיוונה האישי ובקשת תחומי העיסוק של חברה - את עושרה האנושי של העיר הזאת: נשים וגברים, ממוצאים מגוונים ומכל חלקי העיר, מן המגזר הפרטי, מן השירות הציבורי ומן החברה האזרחית. אשת חינוך ופסל, מנהיגה קהילתית ובמאי תאטרון וטלוויזיה. עורך דין ושחקנית ומדובבת. מנהלת פרויקטים ופרופסור להנדסת תעשייה וניהול. סופרת ומחזאית ואחד מראשוני המטפלים במכורים לסמים. מנכ"ל קשות החברות הממשלתיות ופעילה חברתית וראשת הסתדרות האחיות.

טקס יקירי העיר השנה מרגש וחשוב יותר מתמיד. השנה שחלפה - שנת הקורונה - הייתה קשה מכל הבחינות ולכל הציבור. אבל במובנים מסוימים, היא הייתה קשה עוד יותר לשכבת הגיל של בני ה-70 ומעלה. הטקס החגיגי הזה היום שב ומוכיח, שגם אם תל-אביב-יפו נתפסת עיר צעירה, היא יודעת לשאת עיניה אל הוותיקים שלה. שמהם היא לומדת ובזכותם היא מאמצת את הסטנדרטים הגבוהים שלה, את המצוינות ואת האיכות שלה, את הנחישות ואת החדשנות שבה.

אני מוקיר לכם תודה - על כל מה שאתם ועל כל מה שאנחנו והעיר הזאת מייצגים בזכותכם.

שלכם,

רון חולדאי

ראש עיריית תל-אביב-יפו

יקירי תל־אביב-יפו | תשפ"א - 2021

משה פת

צדי צרפתי

רוני קליימן

דני קרוון

מאיר שרעבי

אלי שחר

זאב רפואה

זהבה אקנין

ידידה בר צבי

תמי גורדון

אדיבה גפן

פרופ' דני זיפר

שפירדה זכאי

כרם - יה פדן

ועדת יקירי תל־אביב-יפו

רון חולדאי

נתן וולוך

גל שרעבי דמאיו

מוריה שלומות

אברהם פורז

ארנון גלעדי

אייל אקרמן

איתי פנקס

משה חיים

שמחה רנד

אביטל טבצ'ניק

חולוד עיוטי

ראש עיריית תל־אביב-יפו

יו"ר ועדת יקירי תל־אביב-יפו

יו"ר הקואליציה וחבר הוועדה

חברת הוועדה

חבר הוועדה

חבר הוועדה

חבר הוועדה

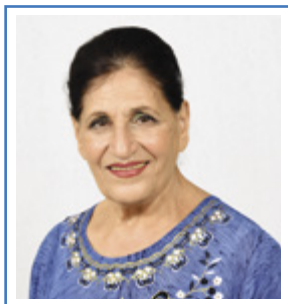
חבר הוועדה

חבר הוועדה

חברת הוועדה

חברת הוועדה

זהבה אקנין

זהבה אקנין, פעילה חברתית ומתנדבת בקהילה, נולדה בבגדד בשנת 1945. בשנת 1950 עלתה עם משפחתה ארצה והתיישבה במחנה העולים בכרכור, לאחר זמן-מה עברה עם משפחתה להתגורר בשכונת "תל כביר" שבתל-אביב-יפו ומשנות השמונים היא גרה בשכונת פלורנטיין. למדה בבית הספר היסודי "ברנר" ובתיכון המקצועי "אופק".

22 שנים עבדה בתור סייעת בגן ילדים מוסלמי ביפו, ושם טיפלה במסירות בילדים. בשל אהבתה לילדים, המשיכה להתנדב בגן גם לאחר שפרשה לגמלאות.

זהבה ייחדה את חייה לפעילות חברתית מגוונת: התנדבה כמה שנים בקייטנות ובמסגרות חינוכיות של קיץ לילדים בשכונת פלורנטיין. לצד פעילותה למען ילדי העיר, היא מתנדבת בביטוח הלאומי למען נשים קשישות ועריריות: היא מבקרת בביתן, משמשת להן חברה ומסייעת במצוקותיהן היומיומיות.

זהבה משתתפת בהתארגנויות חברתיות רבות: היא פעילה ותיקה בארגון "מהפך", הכשירה סטודנטים לעבודה עם בני נוער ממשפחות מצוקה והיא פעילה בתנועת "אחותי למען נשים בישראל". היא גם הקימה קבוצה להעצמת הנשים שבדרום העיר. היא משתתפת בקביעות בפעילויות מחאה לשיפור תנאי החיים בדרום העיר ולפינוי התחנה המרכזית. בשנת 2009 הופיעה בהצגת תאטרון "נעדרת" העוסקת באלימות נגד נשים. בתקופת הקורונה, עשתה לילות כימים במטה החירום של תנועת "אחותי". זהבה מתנדבת בחלוקת סלי מזון, אוכל חם, מזון לתינוקות, שמיכות ובגדים למאות משפחות נזקקות, מתנדבת בכמה בתי כנסת ומעניקה אוזן קשבת לכל תושב הפונה אליה.

זהבה אקנין היא דמות מופת ייחודית בנוף שלנו - מתנדבת, פעילה חברתית ופמיניסטית, ועל כך תושבי תל-אביב-יפו אומרים לה תודה.

ידידה בר צבי

של העיר, מארגנת בהם אירועי תרבות ומיזמים חברתיים ובתוך כך מזריקה להם חיוניות מחודשת וחדווה חיים. במשך השנים יזמה אלפי אירועים באתרים כגון בגן העצמאות, בשדרות בן גוריון, בכיכר גבעון החדשה, בגינת ההסתדרות ובמתחם הדרייב אין והפכה אותם לצמתים מרכזיים בעיר.

בכל אחד ואחד מן האירועים שבהפקתה, מקפידה ידידה לשלב את תושבי השכונות ורותמת אמנים מקומיים שיעניקו לאירוע את כוח המשיכה הייחודי למקום.

בשנים האחרונות ידידה שמה דגש על האוכלוסיות המוחלשות בעיר, הקשישים והאמנים הזעירים, מתוך מטרה לעודד אותם לצרוך תרבות ובד בבד לעודד אותם להשתתף ולפעול ביצירה העירונית.

ידידה יזמה פרויקטים רבים הפועלים בבניין העירייה וכך קירבה את האזרחים לעירייה ויצרה במקום קהילה חיה ותוססת. אחד מן הפרויקטים המוצלחים שיזמה בעת האחרונה הוא הפיכת בניין העירייה למשחקייה ענקית לילדי העיר בשעות הערב.

היכרותה העמוקה עם ההווה התל-אביבית הפכה את ידידה בר צבי לאחד מן הקולות המרכזיים בתחומי התרבות והקהילה בעיר תל-אביב-יפו. מפעל חייה נגע בחיים של כולנו והעניק לנו אינספור רגעים של הנאה ושמחת חיים.

ידידה בר צבי משמשת דמות מרכזית בפעילות התרבותית הענפה במרחב הציבורי בעיר תל-אביב-יפו. ידידה נולדה בשנת 1946 בתל-אביב-יפו. למדה בבית הספר "א.ד. גורדון".

ובשנת 1964 התגייסה לחיל האוויר ושירתה בתור מקפלת מִצָּנִיחִים.

לאחר שחרורה מצה"ל למדה בקורס לגננות והייתה גנת בארגון לאימהות עובדות.

ידידה החלה לעבוד בעיריית תל-אביב-יפו בשנת 1974 בתור הממונה על פרויקטים מיוחדים באגף שיפור פני העיר.

בשנת 1986 החליטה להפוך את שכונת נחלת בנימין המוזנחת למוקד משיכה תרבותי. היא גייסה עשרות אמנים זעירים, אשר חיפשו מקום למכור בו את מרכולתם והשיקה אָתָם יחד את יָרִיד המדרחוב המפורסם הפועל בהצלחה רבה עד היום. המהפכה שחוללה בנחלת בנימין שימשה יריית פתיחה לפעילות תרבותית ענפה וארוכת שנים.

בשנת 2000 זיהתה ידידה את הפוטנציאל הטמון בכיכר דיִזְנֶגוֹף וארגנה בכיכר עשרות אירועים והקימה את שוק הקַעֲתִיקוֹת המפורסם.

במסגרת פעילותה ידידה מאתרת את הפינות המוזנחות

תמי גורדון

תמי גורדון, אשת חינוך ופעילה למען מהגרי עבודה בישראל, נולדה בשנת 1945. כשהייתה בת 10 עברה עם משפחתה לבאר-שבע.

המשפחה התגוררה בשכונה ג', שבה מרבית התושבים היו עולים חדשים, והוריה התעקשו לשלוח אותה ואת אחותה לבית הספר בשכונה, שבה הן היו הצבריות היחידות. התקופה הזאת השפיעה רבות על תפיסת עולמה של תמי בתור אשת חינוך ולימדה אותה על חשיבות האינטגרציה.

בצבא שירתה בכור האטומי, ולאחר שחרורה למדה סוציולוגיה ומדע המדינה באוניברסיטה העברית שבירושלים והשלימה תואר M.A ב"תקשורת בחינוך", מטעם אוניברסיטת NYU שבניו-יורק.

בשנת 1975 עברה לגור בתל-אביב-יפו ואת צעדיה הראשונים בתחום החינוך עשתה בתור מורה בגימנסיה הרצליה ובתיכון חדש.

בעבודתה יזמה תמי וכתבה את תכנית הלימודים הראשונה בישראל בתחום "תקשורת ההמונים". ואכן רבים מתלמידיה ממלאים היום תפקידים בולטים בתקשורת ובציבוריות הישראלית ובהם: איתי אנגל, אורלי וילנאי, גיא זוהר, גדעון סער, גיא רולניק, מיקי חיימוביץ ועוד.

בשנת 1992 מונתה לתפקיד מנהלת תיכון חדש והפכה את בית הספר לאחד מן המבוקשים בעיר. בשנת 1993 יזמה מעבר לחמישה ימי לימודים, ובזכות המהלך החדשני שאומץ על ידי מוסדות חינוך רבים, נהפך יום שישי ליום חופשי שמיועד לגיבוש משפחתי.

תחת שרביט ניהולה, עודד בית הספר אינטגרציה בין תלמידי צפון העיר לדרום העיר, שילב תלמידים שעל הספקטרום האוטיסטי, פתח את שְׁעָריו לבני בית הזהב ורקם קשרים עם הקהילה הדרוזית בבית גאן.

בשנת 2000 התגייסה לאתגר חדש: היא נסעה למקסיקו והחלה לכהן בתור המנהלת הכללית ב-"בית הספר העברי תרבות" במקסיקו סיטי. ושם, בשנת 2004, קיבלה את פרס חיימה קונסטנטינו לחינוך יהודי.

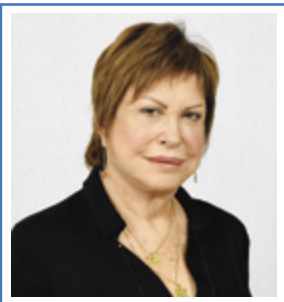
עם חזרתה ארצה, החלה תמי להתנדב בארגון מסיליה - מרכז סיוע ומידע לקהילה הזרה של עיריית תל-אביב-יפו. מאז ועד היום היא מלווה את משפחות מהגרי העבודה בארץ ומשמשת להם משענת ברגעים הקשים.

בשנת 2009 הצטרפה למאבק נגד גירוש ילדי המהגרים, ואותו ניהלה עם רותם אילן ויונתן שחם יחד. בתור יושבת ראש עמותת "ילדים ישקאלים" עסקה בעבודת לובי מול חברי כנסת ושרים וגייסה תמיכה ותרומות ובתוך כך העלתה את הנושא לסדר היום הציבורי. המאבק הוכתר בהצלחה והממשלה החליטה לאפשר ליותר מ-700 משפחות לקבל מעמד של שוהים חוקיים בישראל.

בהוקרה על פעילותה החינוכית זכתה תמי לאותות הוקרה מטעם משרד החינוך ומטעם ראש העירייה ובפרס המופת בחינוך ע"ש דימה שלי לוי.

תמי גורדון היא סמל לקידום הערכים שחשובים לנו כל כך: פלורליזם, דמוקרטיה וסובלנות והיא משמשת מקור השראה לתלמידיה ולכל אחד ואחד מאֶתָנּוּ.

אדיבה גפן

הראשון, "רצח בקריאה ראשונה" בהוצאת כנרת זמורה, הפך לרב מכר ומאז כתבה עוד 24 ספרים. סיפורים מפרי עטה התפרסמו בארץ ובעולם.

בשנת 2007 הוצג בפעם הראשונה מחזה מפרי עטה - "אתרוגים" במסגרת פרויקט "פותרים מסך" למחזאות מקורית בתאטרון בית ליסין בבימויה של יוליה פבזנר. אדיבה הייתה מיוזמי פרס התאטרון ונותרה חברת האקדמיה עד סגירת הפרויקט

אדיבה היא אשת אשכולות, לאורך השנים שימשה עיתונאית בעיתון "קול הנגב" ובירחון "את", וכתבה טור קבוע ב"ליידי גלובס" ובעיתון "להיות הורים".

היא גם ניהלה משרד יחסי ציבור, שהעניק שירותי דוברות למסדות ולאירועי תרבות מרכזיים ובהם התזמורת הקאמרית, פסטיבל עכו ופסטיבל הסרטים בירושלים.

אדיבה כיהנה, ומכהנת, בתפקידים ציבוריים רבים: שימשה יו"ר תאטרון הידית, חברת הוועד המנהל של תאטרון דימונה, משמשת בעמותת אנסמבל עתים ובוועד המנהל של אנסמבל המוזיקה "סיסטם עאלי". בשנת 2015 נבחרה להנהלת אגודת הסופרים.

בשנים האחרונות היא מכהנת בהתנדבות בתור ממלאת מקום מנכ"ל מכוון גנים בבית אריאלה, שבו נמצאים מאות ארכיונים של גדולי סופרינו. מארכיון נשכח מהלב, נהפך המכוון בניהולה למקום חי ותוסס, המנגיש את אוצרות התרבות של העם היהודי ושל תל-אביב-יפו לציבור הרחב. אדיבה אינה נחה לרגע. היא יוצרת, מנהיגה וממשיכה לפעול למען התרבות ולמען עידנו, שאותה היא אוהבת כל כך.

אדיבה גפן, סופרת, מחזאית, אשת תקשורת וחינוך, נולדה בקיפה בשנת 1943.

כשהייתה נערה ניגנה בטובה בתזמורת הנוער של חיפה, התחנכה בתיכון "אליאנס" וקיבלה תעודת הוראה מן הסמינר למורות א.ד. גורדון שבעיר. במהלך שירותה בצבא הייתה מורה חיילת במעלות ובגבעת טרומפלדור.

בשנת 1967 עברה אדיבה לבאר-שבע. סיימה לימודי תואר ראשון בספרות ומקרא מטעם אוניברסיטת בן-גוריון ובהמשך סיימה לימודי תואר שני במנהל חינוך בקיימברידג', בוסטון שבארדה"ב.

בשנת 1972 יזמה את הקמת בית הספר "דקלים" בבאר-שבע, חטיבת ביניים עמלנית לחינוך מיוחד. אדיבה ניהלה במסירות את המוסד כעשר שנים והובילה את בית הספר לזכייה בפרס החינוך.

בתחילת שנות השמונים שימשה דוברת של תאטרון באר-שבע, בתקופה הזאת יזמה והקימה בהתנדבות את קבוצת הנוער שוחר תאטרון.

בשנת 1984 עברה אדיבה להתגורר בתל-אביב-יפו ושנתיים לאחר מכן מונתה לתפקיד מנהלת מחלקת דוברות ויחסי ציבור של תאטרון הבימה.

במסגרת עבודתה ניהלה את אירועי השבעים לתיאטרון הבימה והשתלבה במחלקה הלימודית של התאטרון ובתוך כך שילבה את ילדי דרום העיר בפעילויות. במקביל גם התנדבה בעמותת אל סם והובילה מסעות התרמה ופעילויות הסברה.

בשנת 1996 הגשימה את חלום חייה והפכה לסופרת. ספרה

פרופ' דני זיפר

פרופ' זיפר שימש בתפקידי ניהול שונים באוניברסיטה ובוועדות לאומיות, כגון יו"ר הוועדה המדעית במרכז לחיזוי טכנולוגי ובנוסף על כך פרסם מאמרים רבים בכתבי עת חשובים בתחום תכנון וניתוח של מערכות ייצור ובקרה, והוציא לאור ספר ושמו:

Production: Planning, Control and Integration.

פרופ' זיפר כיהן בהתנדבות בוועדת המעקב לתכניות אקדמיות להנדסת תעשייה וניהול מטעם המועצה להשכלה גבוהה. וסייע ליוזר ועדת הכספים של הכנסת. בשנת 2006 זכה בפרס מפעל חיים על תרומתו החלוצית לפיתוח תחום הנדסת תעשייה וניהול בישראל.

פרופ' זיפר פעל רבות בהתנדבות למען תושבי תל-אביב-יפו: בין השאר כיהן בתור סגן יו"ר הוועד המפקח של גימנסיה הרצליה. בשנת 2009 סייע לוועדת גל, שעסקה בעתידה של תחנת הכוח רידינג. הוועדה קבעה, כי יש ליצור איזון נכון בין הצורך לספק חשמל לבין הרחבת השטחים הירוקים בעיר ואת המלצותיה אימץ השר הממונה.

בתור חובב תרבות ומוזיקה מושבע הוא תומך במוסדות התרבות של העיר וכיהן בתור חבר בדירקטוריון המשכן לאמנויות הבמה.

פרופ' דני זיפר מתגורר בתל-אביב-יפו כל חייו. הוא מיקד את פעילותו האקדמית, המקצועית והציבורית בעיר, ובעשייתו הביא כבוד ויוקרה לכל אחד ואחת מתושביה.

שפרירה זכאי

שפרירה גם הייתה חלוצת התחום של דיבוב הסרטים בארץ. בשנת 1988 הופקדה בידיה משימה מאתגרת: להפיק את הדיבוב העברי הראשון לסרט מונפש באורך מלא - "ספר הגינגל". למשימה הזאת גייסה אמנים מן השורה הראשונה כמו חברי להקת הכול עובר חביבי, דני ליטני וחיים טופול.

בעקבות הצלחת הפרויקט הפכה למתרגמת, למפיקה ולבמאית של "במבי", "פינוקיו", "אליס בארץ הפלאות", "מלך האריות", וקלאסיקות גדולות אחרות של דיסני. בנוסף, עמדה מאחורי דיבוב הסרטים הראשונים של פיקסאר ולהיטי קולנוע כגון "הארי פוטר ואבן החכמים".

שפרירה גם עסקה בדיבוב עצמו ותרמה את קולה לתפקידים רבים.

בתקופת פעילותה בתחום הדיבוב, גם עסקה בתרגום ספרים ומילאה תפקידים בתור שחקנית בסרטים כגון "איש זרה", "עיניים פקוחות", ובסדרה "החיים זה לא הכול".

שפרירה פרשה מתחום בימוי הדיבוב בשנת 2008. לצד תרומתה לעולם התרבות, גם תרמה להעלאת קרנה של העברית התקנית. בכל אחד מן הסרטים או הסדרות שעברו תחת ידה, הקפידה על עברית יפה, תקנית וקולחת, וכך העשירה את שפתם של מיליוני ישראלים אשר גדלו על יצירותיה.

בשנים האחרונות מתעורר עניין ציבורי מחודש בעבודתה: בקבוצות פייסבוק שונות עוסקים בדיונים על יצירותיה ובמסגרת "מעגלי דיסני", המתארגנים בדחי הארץ, מאות אנשים מתכנסים ושרים יחד את שירי דיסני הקלאסיים בגרסה של שפרירה זכאי.

רבים מאתנו זוכרים בערגה את עלילותיו של מרקו, שחיפש את אמו ואת הדרדסים, שדרדסו את גרגמל. מי שעמדה מאחורי קולות ילדותנו היא השחקנית, המתרגמת וחלוצת הדיבוב בישראל, שפרירה זכאי.

היא נולדה בתל-אביב בשנת 1932. למדה בסטודיו למשחק של מניה ארנון וכשהייתה נערה צעירה השתתפה בסרט "דמעת הנחמה הגדולה".

שפרירה עלתה בפעם הראשונה על הבימה בתאטרון הבימה, שבו שיחקה בין השנים 1952-1953 היא למדה שנתיים באקדמיה למוזיקה ולאמנויות הדרמה של לונדון ועם שובה ארצה הצטרפה לתאטרון "האהלה", ושם כיכבה בהצגה "הכתובה", שכתב אפרים קישון. בתחילת שנות ה-60. השתלמה ב-"אוניברסיטה של התאטרון" בפריז ובשנים שלאחר מכן שיחקה, בתאטרון הוורוד, בקאמרי ובתאטרון המרתף.

בשנת 1969 החלה לתרגם מחזות ותסכיתי רדיו והשתתפה בהם בתור שחקנית. בתחילת שנות השבעים נטלה חלק בדיבוב הגרסה העברית של הסדרה "בילבי" וכך עשתה היכרות ראשונה עם התחום שנהפך למזוהה איתה יותר מכול.

בשנת 1970 עסקה שפרירה בתרגום ובבימוי דיבוב בסדרה "החבורה הקלילה" ולאחר מכן פתחה מחלקת דיבוב בחברת "סרטי רז" שהקים בעלה, מתי רז.

רבות מן הסדרות שדיבבה, הפכו לנכסי צאן ברזל בקרב דורות של ילדים ובהן: "כוח המחץ", "הלב", וכמובן, "הדרדסים".

כרם-יה פדן

כרם-יה פדן, אחות, מתנדבת ופעילה למען זכויות העובדים והנשים.

נולדה בשנת 1938 בירושלים שבין החומות, ובתקופת מלחמת העצמאות, כשהייתה ילדה בת עשר, טיפלה בפצועים רבים. וכמה מהם מתו בזרועותיה ובהם לוחם הל"חי איציק מזרחי, אשר כונה הברניסט. בשנת 1948, כאשר הצבא הירדני כבש את העיר העתיקה, הייתה כרם-יה הישראלית הצעירה ביותר שאי פעם נלקחה בשבי. פדן התחנכה בבית הספר הדו-לשוני ע"ש אוולנה דה-רוטשילד שבירושלים, ועם תום לימודיה התנדבה ללמד ילדי עולים ממעבֶּרֶת חצרים. בשנת 1961 סיימה את לימודיה בבית הספר לאחיות מוסמכות בבית החולים קפלן ושנים רבות עבדה בתחום הסיעוד. היא גם שימשה מרצה בבית הספר לאחיות וכיהנה בתור מפקחת סיעודית בבית החולים כרמל. כרם-יה השתתפה בהשתלמויות מקצועיות רבות, בקורסים העוסקים בנושאים כגון מינהל ציבורי, מדע המדינה, שוק ההון, פסיכולוגיה וגישור וסיימה בהצטיינות לימודי סיעוד באוניברסיטה של סן פרנסיסקו.

לאורך כל חייה עסקה בפעילות ציבורית והתנדבותית מגוונת: הייתה מנהלת האגף לאיגוד מקצועי במרכז מפלגת העבודה ומזכ"ל הסתדרות האחים והאחיות בישראל. שימשה יועצת ראש האגף לאיגוד מקצועי ומזכ"ל בהסתדרות והייתה האישה הראשונה שמונתה לתפקיד ציר יועץ לענייני עבודה ובריאות בשגרירות ישראל בארה"ב ובקנדה. עם שובה ארצה כיהנה בתור

נציגת ציבור ומגשרת בבית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב-יפו.

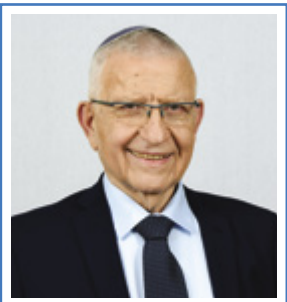
נוסף על כך הייתה חברה במועצת ההנהלה הארצית של קרן לב"י, במועצת מגן דוד אדום, בחבר הנאמנים של אוניברסיטת חיפה, בוועד הפועל של ההסתדרות והיא עדיין חברה במוסדות הסתדרות הגמלאים.

כרם-יה היא אחת ממקימות התנועה הפמיניסטית בישראל ועם מרשה פרידמן יחד פעלה רבות לקידום מעמד האישה. בארגון נעמ"ת הייתה ממונה על המרכזים הקהילתיים, בהתנדבות והקימה את קבוצות התמיכה הראשונות בישראל לנשים.

כרם-יה חיה בתל-אביב-יפו כ-23 שנים ובתקופה הזאת היא מילאה תפקידים ציבוריים רבים לרווחת תושבי העיר: שימשה חברה במועצת פועלי תל-אביב-יפו, בהסתדרות הגמלאים ובבית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב-יפו בתור נציגת ציבור ומגשרת. הייתה חברה בדיקטוריון במרכז הספורט הלאומי תל-אביב, בתאגיד העירוני "אהל שם", בעמותת התיירות העירונית ובתור חברה בדיקטוריון קרן יהושע רבינוביץ לאמנויות תל-אביב היא מקדמת את תחומי התרבות והאמנות בעיר. בשנת 2006 זכתה בתואר יקירת ההסתדרות בתל-אביב-יפו בעבור תרומתה בהתנדבות למען האדם העובד במקום העבודה, בקהילה ובספורט.

ההתנדבות, העשייה והתרומה לקהילה שזורים כחוט השני לאורך חייה של כרם-יה והופכים אותה למודל חיקוי בעבור נְעָדוֹת ונשים בתל-אביב-יפו ובכל רחבי ישראל.

משה פת

חברת בניין הבימה, חבר בדיקטוריון היכל התרבות תל-אביב ויו"ר ועדת הכספים, והוא משמש כיום חבר מועצת קרן תל-אביב לפיתוח, יו"ר מועצות המנהלים של חברת משכן אמנויות הבמה ושל חברת בנין הקאמרי ויועמ"ש במוזאון תל-אביב לתיירות.

בשנת 2018 שימש חבר בוועד הבוחר בתחרות ה"מורה של המדינה".

בתור יו"ר הנהלת סניף המפד"ל בעיר תרם רבות למען תושבי העיר הדתיים ובתור חבר בדיקטוריונים של נתיבי איילון והיכל התרבות לקח חלק פעיל בשיפוץ ההיכל.

כמי שבצעירותו הדריך בגבעת עלייה שביפו, הפך בבגרותו לדוגמה ולמופת בעבור כל אדם המעוניין לייחד את חייו למען הקהילה. בתקופת הקריירה המשגשגת שלו בתור עורך דין הוא פועל בהתנדבות לטובת הציבור הדתי לאומי בפרט והציבור התל-אביבי בכלל. הוא רותם את יכולתו בתור עורך דין מנוסה בכל פעילות שבה הוא משתתף, ומעודד שיתופי פעולה בין כל סוגי האוכלוסייה בעיר: דתיים, חילונים, חרדים, תושבי מרכז העיר ותושבי השכונות.

את פעילותו הוא עושה בנועם, מתוך שמירה על אווירה ידידותית ויחסי אנוש מצוינים.

משה פת נולד בתל-אביב וגר בה כל חייו. הוא הקים בה משפחה לתפארת. הוא אוהב את העיר אהבת אמת ומחויב לערכים החברתיים שהיא מייצגת.

עורך הדין משה פת, ייחד את חייו לפעילות למען החברה והקהילה. הוא נולד בתל-אביב-יפו בשנת 1939, התחנך בתיכון עירוני ב' צייטלין בתל-אביב. עוד בהיותו נער התבלט ברצון לתת ולתרום לקהילה והיה חניך ומרכז בגרעין "מרחבים" שבתנועת "בני עקיבא" בסניף תל-אביב מרכז. שימש מדריך בסניף יפו וקומונר בסניף בת-ים.

במהלך שירותו בצבא שירת בנח"ל, ובמילואים שירת בגדוד חי"ר. לחם במלחמת ששת הימים, במלחמת יום הכיפורים ובמלחמת שלום הגליל. בתפקידו האחרון במילואים היה יועץ משפטי בפרקליטות הצבאית באזור יהודה ושומרון, בדרגת סרן.

משה פת השלים תואר ראשון במשפטים מטעם האוניברסיטה העברית בירושלים והוסמך לעריכת דין בשנת 1966. בשנת 1975 הקים משרד עורכי דין עצמאי ברחוב בזל בעיר. המשרד מתמחה במשפט אזרחי-מסחרי ומייצג את רוב המעבְכָּות הבנקאיות בישראל.

משה פת עסק כל חייו, ועדיין עוסק, בפעילות ציבורית ענפה: כיהן בתור חבר בדיקטוריון בנק המזרחי, בנק המזרחי לתעשייה וחקלאות וחברת נתיבי איילון. היה חבר ועדת האתיקה הארצית של לשכת עורכי הדין ושימש חבר המועצה הציבורית של מפעל הפיס וחבר בדיקטוריון של משהב, החברה לשיכון, בניין ופיתוח ויועמ"ש בעמותת "עיר עולם".

במסגרת חברותו בגופים תל-אביביים שונים עשה רבות למען העיר ותושביה: היה יו"ר מועצת המנהלים של

צדי צרפתי

קשה לדמיין את עולם הבידור והבימה בישראל בלי המגע האמנותי המזוהה עם צדי צרפתי, מבמאי התאטרון והטלוויזיה הבולטים בארץ,

צדי נולד בתל-אביב-יפו בשנת 1941, התחנך בבית הספר "גרץ" ו"הקליר" ובגימנסיה הרצליה הישנה. כשהיה ילד השתתף בסרט הישראלי "4:55 השעה הגורלית" ובהצגות ילדים בתאטרון "המטאטא", "בימתנו" ובהן: "חסמב"ה". כשהיה בן 13 הופיע על בימות הקאמרי, הבימה ותאטרון חיפה, בהצגות דוגמת "כטוב בעיניכם", "מריוס", "הטירה", ו-"עלי כינור".

במהלך שירותו בצבא שירת ב-"להקת פיקוד מרכז". עם שחרורו נחטף על ידי עולם התאטרון וכיכב בהצגות ובמופעים כגון "הזמנה לארמון", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר" ו"אדם לכל עת". בתקופה הזאת ביים את "ערב שירי רחל", ושם פגש בפעם הראשונה את הזמרת חוה אלברשטיין, מפגש אשר השפיעה השפעה של ממש על הקריירה של שניהם.

בתחילת שנות השבעים, ביים את מופע היחיד הראשון של חוה אלברשטיין, שהפך אותו לאחד הבמאים המבוקשים בישראל. לאורך קריירת בימוי, המתפרסת על עשורים העניק צדי צרפתי לכולנו אינספור רגעים של כיף והנאה.

צדי צרפתי ביים בתאטרון, בין השאר, את: "מלכת שבא", "אירמה לה דוס", "יוסף וכתונת הפסים המשוגעת", "בוסתן ספרדי" ו-"קזבלן".

נוסף על כך הוא ביים ערבי בידור וזמר מצליחים, הקים

את להקות הפופ "סקסטה" ו-"מנגו" והכיר לקהל את להקת "הכול עובר חביבי".

צדי עומד גם מאחורי הצגות ומופעי ילדים רבים, ובראשם פסטיבל שירי הילדים הראשון ומופעי פסטיגל רבים.

בטלוויזיה היה מיוצרי "שעה טובה" ו-"סיבה למסיבה", ביים את תכנית הילדים "קרוסלה", ספיישלים שונים ואת מופע "פעמוני היובל" והשתלב בתור שופט בתחרויות הראליטי המצליחות "כוכב נולד" ו-"הזמר במסכה".

צדי גם מזוהה עם תחרות האירוויזיון. הוא ביים רבים מן השירים שייצגו אותנו בתחרות, משדרי קדם- אירוויזיון ותחרות האירוויזיון שהייתה בירושלים בשנת 1999.

זכה למחוות ולפֶּרְסִי הוקרה רבים: בשנת 2011 ערך ערוץ 2 לכבודו מופע מְחוּוה מיוחד: "עושים כבוד לצדי צרפתי". זכה בפרס מפעל חיים של אמ"י ופעמיים בפרס מילוא של הקאמרי בעבור ההצגות "קזבלן" ו-"סיפור הפרברים". בשנת 2015 ערך לכבודו אולם "צוותא" מופע מחווה ושמו "נשים מצדיעות לצדי צרפתי" ושנה לאחר מכן זכה בפרס רוזנבלום לאמנויות הבימה על מפעל חיים.

בשנים האחרונות מציב צדי באור הנֶזְקָדִים את קשיי הקהילה הלהט"בית ומשמש פה לדור שלם של להט"בים בגיל השלישי, שסבלו מאפליה ומדיכוי בשל נטייתם המינית.

צדי צרפתי- מהפכן, פורץ דרך ומעורר השראה, מייצג את רוח החופש של עולם התרבות והאמנות של העיר שבה נולד, חי ויוצר כל חייו.

רוני קליימן

שלום בניצוח האדריכל משה ספרדי, בניית הספרייה ומרכז המוזיקה פליציה בלומנטל, בניית זירת מְרוֹצִי האופניים, ה-"וולדרוס", שיפוץ ובניין העירייה הישן בכיכר ביאליק והרחבתו, מוזאון נחום גוטמן ומרכז "דניאל" לחתירה.

רוני מכהן עשרות שנים בתפקידים מנהלתיים בכירים בלהקת בת-שבע. חבר בעמותה ובהנהלת מרכז רבין, היה חבר הנהלה במוזאון הארץ וחבר במועצה לישראל יפה. שימש יו"ר הוועד המנהל ויו"ר העמותה של מוזאון נחום גוטמן והוא ייקר המוזאון.

היה חבר ועד בתזמורת הקאמרית, חבר במועצה בקרן לעידוד קולנוע ישראלי ובעמותה לשימור המורשת התרבותית של תל-אביב, ושימש יו"ר מחלקת תל-אביב בכדורגל.

משנת 2009 משמש רוני קונסול כבוד של "הממלכה של טונגה" בישראל ובמסגרת תפקידו אירח כמה פעמים בתל-אביב-יפו את מלך טונגה ואת ראש ממשלתה.

רוני קליימן הקים משפחה לתפארת בתל-אביב-יפו והוא ממשיך לפעול, ליזום ולעשות למען העיר ולתרבותה ולכל אחד ואחת מאתנו.

רוני קליימן, המתנדב כל חייו למען התרבות, הספורט ותושבי תל-אביב-יפו וישראל, נולד בשנת 1946 בתל-אביב-יפו. התחנך בבית ספר יסודי "תל נורדאו" ובתיכון אליאנס.

בצבא היה חובש קרבי ולחם במלחמת ששת הימים וביום הכיפורים. במילואים שירת בתור חובש וביחידת דובר צה"ל.

בשנת 1967 נסע לשווייץ והשלים תואר ראשון ושני בהנדסה אזרחית בטכניון בלוצאן. בשנת 1973 עשה סטאז' בניו-ורק ועבד בתור מהנדס בחברה לרכיבים אלקטרוניים.

בתחילת שנות השמונים שב לישראל ומונה לתפקיד מנכ"ל חברת "אלקטרוניסטה", ובשנת 1984 הקים את חברת ההנדסה "צבקה".

מאז שנות השמונים כיהן רוני בכמה וכמה תפקידים ציבוריים בהתנדבות מלאה:

שימש גזבר, יו"ר וְעֵדֶת בנייה, חבר מועצה וחבר הנהלה בקרן תל-אביב-יפו לפיתוח. בתפקידיו בקרן הוא ממונה על כ-500 פרויקטים, שכמה מהם הפכו לאיקונים תל-אביביים יפואיים: בניית מרכז קהילתי נווה עופר, קריית

דני קרוון

זה יותר מחמישים שנים שדני קרוון נוסך יופי על הסביבה שמקיפה אותנו. פסל, צייר ומעצב תפאורות.

דני קרוון נולד בתל-אביב בשנת 1930 וכשהיה בן 13 התקבל לסטודיו של אהרון אבני ובהמשך למד אמנות בסטודיו של שטרייכמן-סטמצקי והשתלם בבצלאל שבירושלים. במהלך שירותו בצבא הקים את עיתון "מחנה הנחל" והיה ממקימי להקת הנחל, שלה עיצב את התפאורות להופעות. בשנת 1956 נסע לאיטליה, למד באקדמיה של פירנצה והשתלם בטכניקת ציורי הקיר, פֶּסְקוֹ.

בשנת 1958 זכה בפרס הראשון בעבור עיצוב הביתנים לתערוכת העשור בירושלים ובשנים שלאחר מכן תכנן תפאורות בעבור תאטרון הקאמרי ולהקת המחול ענבל. מרתה גרהם, שהתרשמה מעבודתו והזמינה ממנו עבודות בעבור להקתה בניו-יורק.

בשנות השישים עיצב עשרות תבליטי קיר מבטון בחצר הפנימית של היכל המשפט בתל-אביב-יפו. באותה תקופה יצר בטכניקה ייחודית תבליט בטון ענקי ושמו "מעץ הדעת לעץ החיים". בשנת 1966, לאחר שמונה חודשי עבודה מאומצת השלים את היצירה המונומנטלית "שאי שלום, ירושלים", המשמשת את הקיר הדרומי של כנסת ישראל.

בשנת 1968 השלים דני את הפסל הסביבתי הראשון שלו - אנדרטת חטיבת הנגב פלמ"ח, יצירה ייחודית אשר הפכה לאבן דרך בפיסול הסביבתי. בשנת 1976 יצר ביתן שהוקדש לשלום בביאנלה בוונציה ושנה לאחר מכן השתתף בתערוכה הבין-לאומית דוקומנטה 6 בגרמניה.

בשנת 1978 יצר שתי יצירות ענקיות, המשלבות קרני לייזר במבצר פירנצה ובקסטלו דל אימפרטורה בפראטו. מאז יצר עוד מגוון רחב של פסלים סביבתיים ברחבי העולם ובהם: "דרך זכויות האדם", במוזאון הגרמני הלאומי, נירנברג, "מעברים", מחווה לוולטר בנימין" בספרד, האנדרטה לחללי יחידת הראל במלחמת העצמאות בירושלים ו-"אקס מאזור" בצרפת - היצירה הסביבתית הגדולה בעולם.

דני העניק לתושבי תל-אביב-יפו שתי יצירות מרהיבות המשמשות אייקונים תל-אביביים: "כיכר לבנה" בפארק וולפסון - פסל בטון לבן, המשתלב עם צמחיית הפארק ומצדיע למקימי העיר ולעיר הלבנה, ואת כיכר התרבות החדשה, שהפכה לנקודת מפגש ובילוי ומוקד להפגנות למען הדמוקרטיה.

דני קרוון הציג את עבודותיו במוזאונים החשובים בישראל ובעולם. לאורך השנים זכה בפרסים בין-לאומיים יוקרתיים ובהם: פרס ישראל לפיסול, אמן השלום של אונסק"ו, פרס טבעת הקיסר לאמנות פלסטית בגרמניה, פרס הקיסר של יפן, פרס מיכאלאנג'לו, קררה, ועיטור "אביר לגיון הכבוד" הגבוה של צרפת.

דני קרוון הוא יוצר המחויב לשלום, לסובלנות ולזכויות האדם, וגיבורי יצירותיו הם אנחנו, בני האדם החווים וחיים את יצירותיו.

בתור יוצר החי ופועל בעיקר בתל-אביב-יפו הוא מושפע רבות ביצירותיו מן האדריכלות התל-אביבית ותרם רבות לשימור העיר הלבנה ולהפיכתה למוקד עלייה לרגל.

מאיר שרעבי

נוסף על אלה, היה שרעבי חבר הנהלה של בית הספר למשחק "יורם לוינשטיין", אשר נמצא בשכונת התקווה ועמד בראש פרויקט "שלהבת", שבמסגרתו, אסירים נגמלים הציגו את סיפור חייהם לפני בני נוער בבית הספר. בשנת 1999 עמד בראש קבוצה של 220 מכורים נקיים, אשר התארחו בבית הנשיא, עזר וייצמן ז"ל.

בתחילת שנות ה-2000 מינה אותו ראש עיריית תל-אביב-יפו, מר רון חולדאי, לתפקיד מתאם רווחה "יד חמה". בעבודה הזאת הוא פעל לאתר חסרי בית שנפגעו מנגע הסמים ולשקמם.

בין השנים 2001-2017 היה חבר הנהלה בוועדת הסמים של העירייה וחבר הנהלה בעמותה לשיקום האסיר בתל-אביב-יפו.

בשנת 2010 זכה מאיר בתעודת הוקרה לציון עשרים שנות פעילות ותרומה מן הקשות למלחמה בסמים.

מאיר שרעבי הצליח לחלץ את עצמו מן התופת ובמשך כשלושה עשורים הציג את חייהם של רבים מתושבי העיר. איש אמיץ, אשר נלחם כאריה למען כל מכור ואסיר, אינו מרים יד על איש, גם במקרים הקשים ביותר וממשיך במאבקו נגד הנגע שמאיים על החברה כולה. הוא משמש דוגמה ומופת בעבור המכורים לסמים קשים ולמשתקמים הרבים, מנהיג וסוכן שינוי. במנהיגותו הוא סחף אחריו אלפי בני אדם במצוקה, ותושבי העיר כולה חבים לו תודה מעומק הלב.

למעט מאוד בני אדם ניתנה הזכות להציל את חייהם של אלפי בני אדם ומאיר שרעבי הוא אחד מהם.

שרעבי, מדריך ומשקם מכורים, נולד בשנת 1950 וגדל בשכונת כפר שלם בין שבעה אחים.

מאיר עבר בין פנימיות ובגיל מוקדם נשר מלימודיו והחל לעבוד כימאי בצי הסוחר. מאיר עשה חיל בעבודתו, וכבר בגיל 20 נתמנה לרב מלחים. בסוף שנות השבעים חזר לשכונת מגוריו, התמכר לסמים, הסתבך עם החוק ונשלח שלוש פעמים למאסר.

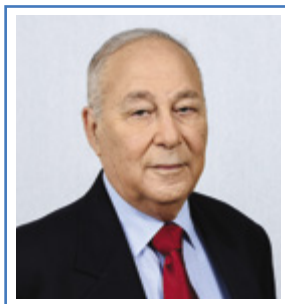
בשנת 86, בפעם השלישית שהגיע לכלא ניצן, שכנעה אותו העובדת הסוציאלית להישאר במחלקה הטיפולית. זו הייתה נקודת המפנה, שהתחילה את מסע שיקומו.

בתחילת שנות התשעים החליט לשנות את מסלול חייו, ובסיועו של חבר הכנסת אלי בן מנחם הוא התקבל לעבודה בקשות למלחמה בסמים. מאיר חזר אל המקום שבו בעבר מכר סמים, והפעם בתפקיד של מדריך טיפולי ביחידה לנפגעי סמים.

מאיר שרעבי ייחד את חייו למען המכורים לסמים ופעל למענם בהתנדבות במגוון מסגרות:

בשנת 1990 מינה אותו מנכ"ל עיריית תל-אביב-יפו לסמך מקצועי בסמים. ובשנת 1993 מונה במינוי אישי של ראש ממשלת ישראל, יצחק רבין ז"ל לתפקיד מפקח ארצי על גמילה ושיקום בקשות למלחמה בסמים.

זאב רפואה

זאב רפואה, מחלוצי עולם המחשוב בישראל וחבר מועצת תל-אביב-יפו לשעבר, נולד בשנת 1942 בחולון לעולים ותיקים יוצאי פולין.

זאב למד בבית הספר היסודי בחולון, אך לאחר שהתייתם, נאלץ לעבור ללימודי ערב כדי שיוכל לעזור בפרנסת משפחתו. בצבא הוא שירת ביחידת המחשבים שלמים נקראה "ממר"ם" ולאחר הצבא, בשנות העשרים לחייו, עבר להתגורר בתל-אביב-יפו.

בשנת 1964, בהיותו בן 22 בלבד, הצטרף לשני חברי ילדות ויחד הם הקימו את חברת "ניקוב", אחת מחברות המחשבים הראשונות בישראל. "ניקוב" העניקה שירותי מחשבים לחברות המובילות במשק וברבות השנים היא נהפכה לחברת המחשוב הראשונה שהונפקה בבורסה.

בשנת 1976, בהיותו מנכ"ל החברה, נשוי ואב לשני ילדים, החליט להירשם ללימודי תואר ראשון במשפטים באוניברסיטת תל-אביב והשלים את לימודיו בהצלחה. רפואה שימש בתפקיד מנכ"ל החברה עד שנת 1985 ובתוך כך גם כיהן בתור יו"ר הנהלת ארגון בתי התוכנה בישראל, במסגרת התאחדות התעשיינים.

בין השנים 1984-1988 היה זאב חבר במועצת עיריית תל-אביב-יפו. בעירייה הוחלט לרתום את ניסיונו הניהולי כדי לשפר את המראה של העיר ואת ניקיונה והוא מונה לאחר מכן על אגף התברואה. באותו הזמן גם שימש חבר דירקטוריון של החברה לפיתוח תל-אביב.

בשנת 1985, לבקשתו האישית של שר האוצר אז יצחק מודעי, הצטרף אל המגזר הציבורי ומונה לתפקיד מנהל קשות החברות הממשלתיות וכיהן בתפקיד זה שש שנים, ותרם רבות לקידום הכלכלה הישראלית. זאב הוביל את מהלך ההפרטה, שהיה תקוע עשרות שנים, וגיבש תכנית מדורגת ויעילה. ההפרטות הבולטות שנעשו בתקופתו היו של חברות בזק, פז, נפט בע"מ, ממן-מסופי מטען ונטרול וח"פה כימיקלים. החברות שהופרטו נעשו יעילות ורווחיות יותר ובתוך כך זכה המשק הישראלי לזריקת אנרגיה אשר הזניקה אותו קדימה.

בשנת 1991 עזב את המגזר הציבורי ושימש מנהל ומחלץ לחברות קיבוציות במשבר. במסגרת הזאת שימש, בין השאר, יו"ר בדיקטוריון של רשת הארחה בקיבוצים, באבן קיסר, באפיקים רכב חשמלי, צ.ח.מ חליבה ויודפת תעשיות טקסטיל.

זאב היה בשנות האלפיים מנהל אקדמי ומרצה בקורסים לדיקטורים במרכז הישראלי לניהול, ותרם להכשרתם של דירקטורים רבים ומקצועיים.

לאורך השנים הוא כיהן בתור דירקטור בחברות רבות ובהן החברה לפיתוח תל-אביב, חברת החשמל, אל-על, מלונות ים סוף, בזק ועוד ועוד.

בשנים האחרונות יעץ לחברת "נת"ע - נתיבי תחבורה עירוניים" ושימש נציג הציבור בבית הדין לעבודה.

זאב רפואה מתגורר בעיר תל-אביב-יפו יותר משישים שנים ותרומתו לעירנו ולתושביה לא תסולא בפז.

אלי שחר

את המחלקה לאיכות הסביבה לקשות נפרדת. בתקופה הזאת התגלה גז ראדון במקלטים של בתי ספר בעיר, ואלי רתם את מחלקות החינוך והתברואה של העירייה כדי לקדם מחקרים ולמצוא פתרונות בנושא. בתקופת כהונתו בעירייה דאג להשאיר תמיד דלת פתוחה לפני כל תושב ותושבת והעניק להם אופן קשבת וסייע לכל מי שפנה אליו.

בתור כלכלן במקצועו, אלי רתם את הידע שרכש לטובת שיפור איכות חייו של הציבור ועסק בקידום המודעות לחשיבותה של תל-אביב בתור מטרופולין ולקידום אוכלוסיות מודרות. הוא גם שימש יו"ר חברת "גחלת" לחיסכון להשכלה גבוהה, גוף אשר קידם את נושא השינוי והאינטגרציה באוניברסיטאות. שימש דירקטור בחברות ציבוריות מובילות, כמו יו"ר "נפטא", סמנכ"ל כספים ופיתוח עסקי בחברת "הארגז", מנכ"ל החברה הממשלתית למדליות ומטבעות, גזבר נעמ"ת וכיום הוא מכהן במועצת המנהלים ובחברת ועדת הביקורת של חברת "נורסטאר", מ"מ יו"ר א.מ.י.ר. הארגון המאוחד של יוצאי רומניה ופועל להנציח את מורשת יהודי רומניה בישראל.

סיפור חייו של אלי שחר הוא גם סיפורם של העולים החדשים בשנות החמישים שבנו והתפתחו בתל-אביב-יפו. הוא מתגורר בעיר כחמישים שנים ותרם בפועל לעושר התרבותי שלנו, למרקם החיים העירוני ולאיכות הסביבה.

אלי שחר, איש ציבור ועשייה וחבר מועצת תל-אביב-יפו לשעבר, נולד בשנת 1946. עלה עם משפחתו ארצה בשנת 1959 ונשלח אל חוות הנוער הציוני בירושלים. בשנת 1965 התגייס לצה"ל ושירת בתור לוחם בצוללת "לווייתן", הצוללת אשר הושקה עם הצוללת "דקר". הוא שירת בקבע, ולאחר שחרדרו השלים תואר ראשון בכלכלה וסטטיסטיקה באוניברסיטה העברית שבירושלים ותואר שני במנהל עסקים באוניברסיטת תל-אביב.

בתקופת לימודיו באוניברסיטה היה פעיל באגודת הסטודנטים בירושלים ונבחר לעמוד בראש ארגון סטודנטים חברי מפלגת העבודה.

בשנת 1973 עבר להתגורר בתל-אביב-יפו. בתקופה הזאת היה חבר מחוז תל-אביב-יפו של מפלגת העבודה, כלכלן במחלקה לעזרה הדדית בהסתדרות, גזבר נעמ"ת וחבר בוועד הפועל של ההסתדרות, ובכל תפקידיו פעל רבות לקידום אוכלוסיות מודרות.

בשנת 1989 נבחר אלי למועצת העיר תל-אביב-יפו ושימש חבר בוועד הכספים של העירייה וחבר בהנהלת העיר. בין השאר, הוא היה מפקד על המחלקה לאיכות הסביבה וחולל מהפכה אדירה בתחום זה בעיר. בתקופה, שבה איכות הסביבה לא הייתה בראש סדר העדיפויות, הצליח לשכנע את הגופים המוסמכים להפוך

תשל"ו-1976

ברוך אגדתי, ברוך בן-יהודה פאולה ברט, נחום גוטמן, יהודית הררי, יעקב וינשל, אברהם זברסקי, בן-ציון חומסקי, מרדכי פנחס חסון, כתריאל פישל טכורש, צבי לבון, שאול לוין, מיכאל לנדאו, מנשה מני, אליעזר פרי, אורי קיסרי, אברהם שמואל רקנטי

תשל"ז-1977

משה אונגרפלד, משה ארם, יעקב בן-סירה, יצחק בן-רובי, ברוך גילאון, חיים גלובינסקי, ברוך וינשטין, יוסף זריצקי, טוב חבשוש, יעקב לסלוי, יוסף מאירפלד, שמואל מירקין, יהודה נדיבי, שמעון סאמט, יהויכין סטוצ'בסקי, מרדכי שלום, יוסף פרידמן, שלמה פרלשטיין, אולה קזנצ'י, לוין קיפניס, רפאל קלציקין, חיים רזילי, ציונה תגר

תשל"ח-1978

האדמו"ר ממודז'ץ, בנימין אפרתי, אברהם ברוידס, משה גולדשטיין, יוסף וולקר, פנחס טובין, אריה לובין, יהושע מאירי, שרגא נצר, יעקב פבזנר, אירמה פולאק, נפתלי פיינגולד, שלום קדמון, שלמה רביץ, צבי שוחט, זאב שנקר

תשל"ט-1979

אורי אלפרט, ראובן בן-דוד, מרים ברנשטיין-כהן, אפרים דקל, מאיר הרטמן, מרדכי ויניצקי, מקס זליגמן, נסים כהן, משה לוי נחום, טובה סנהדראי-גולדרייך, ברכה פלאי, מרדכי (מקס) קנת, משה רוזנברג, חיקל רמות

תש"ם-1980

אריה אלחנני, יוסף אפרת, יהודה ארליך, חיים בדיחי, אלוף (מיל) מיכאל בן-גל, יצחק רחמים בן-יורם, אהרון בקר, חמדה גלעד, דב דונר, הלל כהן, פריץ לוינזון, אליעזר מטלון, יוליוס סלפטר, יחיא זכריה עמרני, צבי קלמנטינובסקי, פרופי ארוין רבאן, שושנה רסקין

תשמ"א-1981

ד"ר אפרים אילן, יצחק אפל, אהרון אשמן, שמואל ברקאי, חיים דניאלי, יוסף חלד, גבריאל טלפיר, יוסף יקותיאלי, יהושע לוי, ד"ר אפרים סיני, אנדה עמיר, ד"ר מאיר קהאן, זכריה רצאבי, יחזקאל שטרייכמן, זלמן שחור

תשמ"ב-1982

מרים בן-פורת, משה גרשונוביץ, מרסל ינקו, ישראל כהן, מיכאל נאמן, יצחק פישלר, פרופ' ארנסט פרוידנטל, משה ציפר, אהרון רובינשטיין, שמואל רודנסקי, אברהם-חיים שומלה, זאב ו' שליצר

תשמ"ג-1983

בנימין אונגר, מיכאל אסף, יהודה גבאי, יצחק כץ, בתיה לישנסקי, אליעזר סרוקה, ג'ורג' עזאר, יעקב פרנק, שמשון קפלן, הרב יעקב רוזנטל, ד"ר דוד רוזן-צבי (רוזנצוויג), אנשל רייס, אריה שרון, יוסף רצון שרעבי

תשמ"ד-1984

הרב י.מ. אברמוביץ, השופט יצחק אורן, עו"ד י.א. אלראי, יהודא לייב בייטל, עזריאל ברושי, משה חורגל, חיים ינקלביץ, נחום יעקבי (קולקר), סעדיה כובשי, צבי לוי, פרופ' היינריך מנדלסון, רחל מרכוס-אלתרמן, ירושלים סגל, ד"ר רות רופין-פלד

תשמ"ה-1985

מיה ארבטובה, ד"ר אריה ארזי, רבקה אה בורשטיין-ארבר, חיים בר-אבא, אהרון (אהרונצ'יק) בר-אל, לאה גיחון-מרגלית, ישראל דננברג, פרופ' אריה הראל, יעקב זליבנסקי, אריה פילץ, סעדיה-יפת שרעבי, אריה תורג'מן

תשמ"ו-1986

אליעזר אזולאי, ד"ר יעקב באר, מאיר ברוך, אברהם צבי ברנוביץ, צבי ברנשטיין, זאב ויינר, משה וילנסקי, אלברט ורסנו, ליפשה זמסון-סגל, נתנאל מטלון, דבורה נצר, יצחק שבטיאל, אברהם שניר, דב שפירא

תשמ"ז-1987

אלכסנדר (סשה) ארגוב, חיים אשר, שמעון גרידי, ישעיהו (שייקה) דן, חיים חגואל, אורי טפליץ, זלמן ירושלמי, לאה עדיני, שמעון פינס, אברהם פרידמן, יצחק קור, אסתר רוזול, מרדכי שפייזמן, הדסה שרמן-פריאל וחסידים אומות העולם תושבי תל־אביב-יפו: רובין דימיטרוב, הלנה כורזים, יוספה לוסביצקי, רות לינדר, מריה רולירד, ידיגה שיינבאום

תשמ"ח-1988

יהודה אונגר, יהודה גוטהלף, יעקב הגלר, דוד טהורי, אלכסנדר יהלומי, בן-ציון כהן, הרב ד"ר שמואל זנוויל כהנא, צבי סגל, אריה סריג, יוסף פפירניקוב, ד"ר יהושע רוטנשטרייך, שרה לוי-תנאי וחסידים אומות העולם תושבי תל־אביב-יפו: ספירו דנקוב, מרים (מריה) טננבאום, מיכאל מיכאלוב

תשמ"ט-1989

פרופ' שמואל אביצור, אליהו אברהם אוחנה, פרץ אוניקובסקי, גרדה אוקס, יעקב גולדין, דוד יוטן, יהודה (ז'ק) יעקובי, אידוב כהן, משולם לוינשטיין, לילי מנחם, צילה עמידרוד, יוסף עצטה, שרגא קנטור, צבי נר, פינחס שינמן, שלמה יעקב שלוש, שולמית תילאיוף וחסידים אומות העולם תושבי תל־אביב-יפו: מודסטה ברנק, ורני צבגרמן-מונש, סטפן רצ'ינסקי

תש"ן-1990

אלוף (מיל) צבי איילון, יחיאל אליאש, דוד אלמוג, ד"ר ישראל חיים בילצקי, לולה בר-אבנר, גיניה ברגר, שלמה גיטליץ, דוד גלעדי, אהרן חייכמן, דן טנאי, רבקה נתנאל, אינג' דוד שטרן, יוסף דוד שרעבי

תשנ"א-1991

יריב אזרחי, צבי אלדובי, ד"ר יקותיאל צבי זהבי, יצחק טרובוביץ, יוסף יודסין, ציטה לינקר, ישראל למדן, רפאל מושיוב, יצחק קדמן, חינה רוזובסקה-קמינר, פרופ' יהודה רצהבי, משה שטיין

תשנ"ב-1992

אהרון אנקורי, אלוף (מיל) אפרים בן-ארצי, משה ברנשטיין, רעיה יגלום, אבות ישורון, יהושע כצמן, ד"ר משה לנדא, יוסף עודד, דוד עזרא, שרה עזרוני, גבריאל צפרוני, ד"ר יעקב אליעזר (אלי) תבין

תשנ"ג-1993

זאב פ. אסטרייכר, בצלאל בליי, ד"ר חיים מנחם בסוק, קריאל גרדוש (דוש), אריה (לוניה) דבורין, שרה דורון, יהודה יהודאי, ד"ר כרמי יוגב, אלוף (מיל) משה כרמל, חנן מאירי, עמנואל עמירן-פוגצ'וב, הדסה קלצ'קין, אסתר רובין, עמיהוד תבור וחסידים אומות העולם תושבי תל־אביב-יפו: מלדן איבנוב

תשנ"ד-1994

יצחק אפלבוים, ישראל ארליך, ישעיהו (שייקה) ארמוני, יצחק ארצי, משה בן-זאב, יוסף גבעול, שושנה דמארי, ד"ר משה הוך, יעקב ונה, פרופ' בן-ציון ורביץ, מנחם ידיד, עו"ד מאיר לם, ישראל סחרוב, שלמה סלע, גאולה רבינוביץ

תשנ"ה-1995

יצחק אבינועם (יגנס), אברהם אפל, יהודה אפשטיין, נחמיה ברוש, פרופ' אנדרה דה-פריס, שמשון חלפי, יוסף מ' נס, צבי נתנזון, אברהם סגל, הרב יוסף צובידי, יהושע רוזין, סוניה שץ וחסידים אומות העולם תושבי תל־אביב-יפו: ולדס דרופס

תשנ"ו-1996

השופט (בדימוס) ד"ר משה בייסקי, אלי"מ יצחק גרציאני, אסתר הרליץ, עו"ד משה לויט, אליהו ספקטור, תא"ל (מיל.) יצחק פונדק, ידידיה פילובסקי, ד"ר מרדכי צ'צ'יק, יחיאל קדישאי, רו"ח אבשלום רצאבי, שמואל רקנטי, משה שניצר, יוסף תמיד

תשנ"ז-1997

רפאל אלידין, נחום בוכמן, משה (ג'רי) בית הלוי, שלמה (זיגי) גרוס, שושנה דואר, שמחה בונים זינגר, דוד ירושלמי, ד"ר שלמה לב-עמי, השופט (בדימוס) דב לוי, ישראל ליבאי, קלרה מעיין, אשר רוזנבוים, שלום יפת שרעבי

תשנ"ח-1998

הרב יהודה אנסבכר, צבי ארצי, מישא אשרוב, שמואל בונים, דב בן-מאיר, פרופ' דניאל ברונר, פרופ' הלל ברזל, רצון הלוי, עמנואל הלל, לוקה וקס, חנה זמר, ג'ולי טורנברג, עדה טל, שלמה טנאי, בן-ציון יהודאי, חיים כהן, לולה לוקסמבורג, אייבי נתן, גד סולמי, אוה סורביץ', שמואל (סמו) פדרמן, רבקה רבינוביץ', דוד רימון, ד"ר יוכבד ריעאני

תשנ"ט-1999

תמר אריאל, אשר בן-נתן, ישראל בקר, יגאל גריפל, יוסף דחוח-הלוי, ברוך וינר, ברנרד (דב) חוסט, יפה ירקוני, הרב גבריאל מורגנשטרן, אריה נייברג, שאול סוסליק, אברהם פרסלר, אריה צוקר, אהרון רבינוביץ', פרופ' יעקב רותם

תש"ס-2000

שמעון אביזמר, דבורה אליאב, עמישלוס גילוף, אליעזר ויצמן, פנינה זלצמן, משה זנבר, יעקוב-גורג' חנניה, אלכסנדר מנדל, רמה סמסונוב, נפתלי פדר, יהודה פוקס, פרופ' חיים הלל פריד, אליעזר קלונסקי, יצחק קצור, שרה שפירא

תשס"א-2001

שלמה אבוטבול, משה אישון, יוסף ברזלי, רות דיין, אברהם דשא (פשנל), פרופ' צבי יעבץ, יוסף לוטנברג, אפרים ליפשיץ, עו"ד אהרן מלצר, מרים עקביא, רחל רעני, פרופ' מכס שטרייפלר, שרה שטרן, דוד שיף, אירנה דרגיציביץ' חסידת אומות העולם

תשס"ב-2002

מרים (מדי) בן-שם, שלמה בר-שביט, צפורה ברנר, הרב אפרים גוטמן, חיים טסה, אורה טרי, השופט בדימוס בנימין כהן, חנה לאור, אברהם מורחיים, ישראל פז, יצחק פנאי, נעמי שדמי, מיכה שמבן, בני שמר

תשס"ג-2003

יהודה בילו, יצחק בן-בשט, פרופ' יחזקאל בראון, הרבנית צפיה גורן, אלוף (מיל') ד"ר מרדכי (מוטי) הוד, חנה (ניוטה) הלפרין, יהודית הנדל, ד"ר אלכסנדר ויסלפיש, ברוך יפת-שרעבי, עבד אלקאדר כבוב, נתן כוגן, ידידה להב, נחמה לויתן, אליעזר צור, פרופ' ברכה רמות

תשס"ד-2004

פרופ' צבי אבני, יעקב אהרוני, בלה ברעם-לוטן, תהילה גילוף, פרופ' ישראל הימן, ד"ר אשר הלפרין, ברוך טרקטין, נחמה ליפשיץ, מיכל מודעי, קלמן מינץ, דוד צבי, שמואל צמח, יצחק שניאור

תשס"ה-2005

ד"ר דב אלדובי, ד"ר הרב יצחק אלפסי, דוד בר-משה, יפה הרצפלד, שבת טבת, רחל טליתמן-סנובסקי, גד יעקבי, ברכה לביא, חיים צ.ליפקין, שולמית לפיד, עמוס מנור, שמואל עצמון-וירצור, שמואל פירסטנברג (פיסקה), גרשון צפור, וחסידת אומות העולם תושבת תל-אביב-יפו: זופיה אבני

תשס"ו-2006

פנחס אדלר, שולה ברקן, עמיקם גורביץ', שרגא גפני, שרה (שריקה) הרמלין, מרים זהר גלבולום, ורדה זקהיים, הרב יצחק יעקב טוויל, דב לאוטמן, לוי יצחק הירושלמי, נעמי סגל, מאיר קמחי, שמואל שי, אליהו שפיידר

תשס"ז-2007

יהודה אפרוני, מרדכי אשד, חנה (גוטמן) בן דוד, יהושע (ישיע) גלזר, עוזיאלה (בוכמן) הימן, חיים חפר, הרב יצחק כהן, צביה כהן, שולה ליגום, ברונו לנדסברג, שלמה מדמון, פרופ' אמנון רובינשטיין, נחום רז, ד"ר עדינה תמיר

ChameleonsEye-Shutterstock

תשס"ח-2008

ד"ר ורה אדלר-שי, מוריץ (פי-סי) אושרוביץ, צבי אל-פלג, נחמה בר-כוכבא (בריל), דינה ברניקר, יוסף דוראל, מאיר זהבי, אהובה טלמור, אורי לוי, שלמה נקדימון, יורם קניוק, ישראל שטראוס, אדית תאומים

תשס"ט-2009

נווזה אבולעפיה, יעקב (יאני) אפשטיין, דליה בדש-שא, פרופ' רות בן-ישראל, פנחס ברויאר, שרית גרינברג, ראובן ויטלה, עו"ד מרדכי וירשובסקי, חזנה יעקב, זיוה להט, הרב משה מאיר, מרים (מיקי) מזר, עליזה עופר, דבורה קידר (הלטר), אלימלך רם, אברהם (בייגה) שוחט, דב שילנסקי

תש"ע-2010

דוד אדמון, יצחק אלרון, יוסף בר נתן, פרופ' נורית גוברין, יוסי גרבר, משה דולגין, לוטפי בוטרוס זריק, שלי חשן, שולמית לסקוב, חנה מלמד, שמואל סמואל, אסתר עילם, דן פתיר, שלמה שבא (שורץ), שלמה שחיבר

תשע"א-2011

תמר אבירד, שאול ביבר, טובה בן-דב, יהודית בנד, אברהם זאב גרינברג, דן דרין, שאול זינר, פרופ' אפרים טורגובניק, הרב מרדכי יצהרי, אברהם כספי, דוד מנצור, פרופ' שלמה משיח, מרים נוביק בבל, ברוך ניסקה, עו"ד רות סלפטר

תשע"ב-2012

יעקב אגמון, שלמה אליהו, לילי לאה אלשטיין, חיה יוסף, יוסף יוסף, רנה ירושלמי, מאיר ישראלי, לאה כהן-מוצרי, פרופ' ששון סומך, לאה פוליבוי, חיים רפאל, עודד תאומי

תשע"ג-2013

חיים אדלר, פרופ' אדרי' דן איתן, יעקב (יענקליה) בודו, אהרון בוצר, פרופ' רבקה ברקאי גולן, אלי יהב, אהרון מגד, דינה ערקבי, שרה פרנקל, שושנה רון אהרונוב, רפי שאולי, ד"ר מאיר ששון

תשע"ד-2014

רות אהרון, אדרי' סימונה בר שגיא, אורי גוטהלף, מנחם גולן, שמאי גולן, יעל דיין, ישעיהו (שייקה) דרורי, ברוך וילקר, שרה ז"ק, ד"ר משה טיומקין, יששכר כהן, ד"ר אריה לבנון, מאיר מוזס, עו"ד שמעון מזרחי, רבקה מיכאלי, הרב שמעון פרנקל

תשע"ה-2015

עו"ד חביבה אבי-גיא, גילה אלמגור-אגמון, דליה בארי, חיה בוקר, תרצה בורנשטיין, רחל בלימן, נחמה בסוק, פרופ' אביבה דורון, נורית הירש, עו"ד טליה לבני, רות סירקיס, מדלן סחליה-עזאר, דינה קזדן, פרופ' רנה שפירא

תשע"ו-2016

אורי אבנרי, אורי אפק, נגה בכר, השופטת בדימוס הדסה בן עתו, אילנה גור, פרופ' יוסף גורני, מאירה דרורי, פרופ' מינה וסטמן, חיים טופול, ד"ר ברוך לוי, חיה שמיר, הרצל שלם, אברהם פורז, יאיר רוטלוי

תשע"ז-2017

פנחס (פיני) בן שחר, סועאד גיזבראן, ישראל גוריון, יהודית הירשברג, צביה טוויק ביבי, יוסף לוי (דקלון), אנט סלין, אורי עופר, תהילה עופר, פרגי פרי, פרופ' שולמית קרייטלר, מרק רוסנובסקי, מאיר ברימן, ברוך גולדפינגר

תשע"ח-2018

פרופ' עוזי אבן, שלמה ברזילי, אילן דר, זמירה יקותיאל, מיכאל (מיקי) ירושלמי, מנשה לב-רון, כוכבה מתתיהו, חיים סאמט, יורם פטרושקה, טליה פלדמן, נורית שני, ד"ר צפורה שפירא, פרופ' ישראל (איזי) בורוביץ, אביגדור קהלני

תשע"ט-2019

אלכס אנסקי, אילי גורליצקי, מלי הראל, ד"ר יוסי ורדי, אפרת טילמה, פנינה כהן, פרופ' שלמה לניאדו, רות פינקלקראוט, זלמן שובל, יעקב שרת, שמואל גפן, שמוליק מזרחי

תש"ף-2020

ד"ר עמירה אבישי, גברי בנאי, יונתן דנילוביץ', יהודה המאירי, תקוה וינשטוק לוריא, ברטה ימפולסקי והלל מרקמן, שייקה לוי, ד"ר דניאל (דן) מירקין, נאהדה סכים, עויד מיכאל קליינר, דוד קאפח, פרופ' ארדון רובינשטיין נח רזניק, זהבה שילון, רנה שינפלד

ניא יחיאלי

